Arbejderbevægelsens
Bibliotek og Arkiv

Kommunistisk

ORIENTERING

nr. 8 oktober 1964

Efter valget

Valgresultatet 22. september viste, at udviklingen mod højre fortsætter i dansk politik. Årsagen hertil er af både økonomisk og politisk karakter; de gode konjunkturer med fuld beskæftigelse og en betydelig købekraft, som bl. a. giver store dele af arbejderklassen mulighed for at skaffe sig biler, køleskabe, TV og andre varige forbrugsgoder, gør det lettere for socialdemokraterne at snakke om »velfærdsstat«, sikre tider, tryghed osv. Dernæst har den hektiske udstykning — trods høje jordpriser — givet i første række mellemlagene adgang til at købe grunde til sommerhuse og beboelse. Selv om ejendommene ofte er prioriterede op til skorstenen, føler hus-, grund- og sommerhusejeren sig som en besiddende; de borgerlige partier får hermed let spil i deres demagogiske propaganda for bevarelsen af den private ejendomsret. Socialdemokraterne har gennem deres svigten af socialismen og deres samarbejdspolitik med de borgerlige det politiske hovedansvar for, at store dele af arbejderklassen akcepterer det bestående samfunds struktur og bortset fra spredte dagsaktuelle lønkampe ikke sætter effektivt ind mod en monopolkapitalisme, der manipulerer med Danmarks rigdomme som deres private ejendom, og som fortsat beriger sig på arbejdernes bekostning. Arbejderens placering i samfundet er fortsat den samme: Han vurderes som arbejdskraft, som en vare, man køber til at arbejde for sig.

Vanskelighederne øgedes ved valget yderligere ved, at arbejderklassen ikke var stillet over for et virkeligt socialistisk parti. Med Danmarks kommunistiske Partis og SFs leflen for socialdemokratiet, ensidige satsen på folketingsarbejdet, forslag om bedriftsråd, der skulle dele magten med monopolerne, propagandafraser om ensidig dansk afrustning og samlen sig om dagsaktuelle lapperier (kildeskat, rentesænkning etc.), blev det langsigtede perspektiv, kampen mod monopolerne, trængt i baggrunden.

Arbejderpolitik sættes i værk nedefra, ikke oppefra, på et socialistisk grundlag, ikke på reformistiske lapperier. Den parlamentariske skyggeboksning kan ikke erstatte kampen for at befri menneskene fra kapitalismens junglesamfund; socialismen vindes ikke af et stakåndet, mandatjagende kommunistparti, men af et parti, der arbejder tålmodigt for genopbygningen af arbejdernes klassebevidsthed.

Kinas atombombe

Sommeren 1963 udnyttede den amerikanske regering verdensopinionens forståelige modvilje mod de sundhedsfarlige prøvesprængninger til at indgå en aftale med England og Sovjetunionen om forbud mod atomprøvesprængninger. Det amerikanske forsvarsministerium godkendte aftalen, eftersom fortsatte sprængninger af store bomber ingen militær betydning havde: afprøvningen af mindre våben ønskedes dog fortsat, hvorfor underjordiske sprængninger undtoges i aftalen. Hrustjov underlegnede aftalen i den hensigt, at en monopolisering af atomvåbnene for de tre store atommagter skulle tvinge Kina ud i en vanskelig position over for verdensoffentligheden, når det inden for en overskuelig fremtid måtte afprøve sin første atombombe. USA erklærede sin tilfredshed med denne venlige handling fra sovjetisk side.

Atomstopaftalens baggrund og indhold viser med al tydelighed, at prøvesprængningerne ikke kan isoleres fra almindelig verdenspolitik. Det er ikke ligegyldigt, om det er en gangster eller et fredssælt menneske, der besidder våbnene; det samme kan overføres til verdenspolitikken. USA har med Koreakrigen, Sydvietnam-krigen, Cubainvasionen og i utallige andre til-

(fortsættes side 4)

INDHOLD

Kommunistisk Orientering .. 2
Enheden i arbejderklassen .. 3
Cuba — to år efter 5
Noter fra en Kina-rejse 6
Fornuft contra galskab? 7
Opium for folket 7
Et kapitalistisk parti 8

(Redaktionsslut 14/10)

Kommunistisk **ORIENTERING**

For snart et år siden samledes en ganske lille gruppe kommunister til drøftelse af veje og mål for kommunistisk politik i dag. Baggrunden for dannelsen af denne lille arbejdskreds var den stadigt skarpere diskussion i den internationale kommunistiske bevægelse.

For arbejdskredsen stod det fra første færd klart, at debatten i den internationale bevægelse ikke var en skindebat om mere eller mindre betydningsfulde spørgsmål; det var åbenbart, at den internationale debat genspejlede kløften mellem på den ene side en principfast kommunistisk politik og på den anden side en strømning, der skridt for skridt kapitulerede over for socialismens fjender.

Fredningen af socialdemokratiske ledere, en fælles SF- og DKP-drøm om at skabe bedriftsråd, der skal dele magten mellem arbejdere og kapitalister, og en urealistisk afrustning med pacifistisk fernis er blot enkelte eksempler på DKP's opgivelse af revolutionære principper til fordel for dagsaktuelt reformarbejde og kompromis'er med kapitalisterne. Og disse hjemlige toner er blot en svag genklang af den sovjetiske partiledelses »gøren-hane-ben« til socialdemokratierne, dens forsøg på at så illusioner i arbejderbevægelsen om, at det er muligt at komme til overenskomst med imperialisterne om afrustning, og af Hrustjovs forsøg på sammen med USA at handle hen over hovederne på alverdens folk.

Det år, der er gået siden arbejdskredsens uformelle grundlæggelse, har således på næsten uhyggelig vis bekræftet, at det eksisterende danske kommunistiske parti har forladt sit grundlag, og at en alternativ politik må bæres frem: Genskabelsen af et kommunistisk parti på marxistisk grundlag, som dels formår at markere skillelinierne mellem kapitalisme og socialisme, mellem reformisme og revolutionær politik, og mellem sand strategi og taktik og principløs opportunisme, og dels formår at fremholde det socialistiske perspektiv over for forsøg på at skabe borgfred med kapitalisterne.

For at markere forskellene mellem principløs udgliden og marxismens principielle perspektiver beskæftigede arbejdskredsens duplikerede blad »Orientering« sig først og fremmest med at afsløre DKP-ledelsens politiske forfald. For ikke-indviede, dvs. for mennesker uden for Kommunistisk Parti og for ikkelæsere af »Land og Folk« kom »Orientering« til at fremstå som en fodnote til DKPs politik. Men kritikken af DKP vakte interesse blandt de mange, som vil socialisme, og som ikke kan øjne den socialistiske målsætning i DKP-ledelsens opportunistiske handlinger. »Orientering« fik mange læsere og villigheden til at yde økonomiske bidrag var betydelig.

I foråret 1964 mente arbejdskredsen, at det forberedende kritiske arbejde var fuldbyrdet; i juni samledes en gruppe i København og stiftede organisationen »Kommunistisk Arbejdskreds« og vedtog en formålsparagraf, hvori det bl. a. hedder, at det er »Kommunistisk Arbejdskreds«' formål »at arbejde for genskabelsen af et kommunistisk parti, som gennem anvendelsen af maxismen-leninismens almengyldige sandheder på den konkrete danske virkelighed placerer sig som arbejderklassens fortrop.«

Med omformningen af »Kommunistisk Arbejdskreds« til en regulær organisation måtte også dens blad »Orientering« forvandles fra at være et kritisk supplement til DKPs politik til et blad, der henvender sig til alle og på sit eget grundlag og på baggrund af sine egne vurderinger tager fat på at behandle såvel internationale som indre danske spørgsmål.

Fremkomsten af første nr. af »Kommunistisk Orientering« er udtryk for, at »Kommunistisk Arbejdskreds« er trådt ud af Danmarks kommunistiske Partis skygge; vi gør det uden vemod — og vor knapt ét-årige virksomhed viser os, at et voksende tal af sympatiserende, læsere og medlemmer vil bidrage til bladets vækst og til udformningen af en dansk kommunistisk politik på et internationalistisk og sandt marxistisk grundlag.

»Kommunistisk Orientering« udgives af Kommunistisk Arbejdskreds. Redaktion: Benito Scocozza (ansvh.) og Gotfred Appel. Adresse: c/o Scocozza, Studsgårdsgade 10, 1. København Ø. Telf. 29 43 57.

Bidrag til »Kommunistisk Orientering« bedes venligst sendt på giro 12 79 25.

Enheden i arbejderklassen

Siden Anden Verdenskrig har der kun spredt været tilløb til enhed i arbejderklassen. Der har været gennemført adskillige strejker for forskellige dagsaktuelle forbedringer, men ingen af disse strejker, der i større eller mindre omfang var præget af enhed i handling, rakte i deres perspektiv ud over det dagsaktuelle — end ikke de store strejker i foråret 1956. Selve strejkerne viste ganske vist, at arbejderne var sig bevidst, hvem der i den aktuelle situation var fjenden, men der blev ret hurtigt skabt fred på arbejdsmarkedet ved hjælp af enkelte krummer fra de riges bord, gennem socialdemokraternes splittelsesmanøvrer og på grund af kommunisternes manglende evne til at afstikke veje, der kunne føre enheden op på et nyt niveau.

Ikke mindst krummerne fra de riges bord var en pacificerende faktor; heldige konjunkturer, næsten fuld beskæftigelse i lange perioder, rationalisering, det voksende tal af udearbejdende kvinder og den almindelige vækst i produktionen af varige forbrugsgoder, udbudt til salg på afbetalingsvilkår, skabte for store dele af arbejderklassen en levestandard, der på trods af dens præg af kredit og på trods af dens relativt ringe niveau i forhold til monopolernes fortjenester rent faktisk følte som en virkelig levestandardsforbedring.

Disse forhold ændrer imidlertid intet ved kapitalismens væsen; udbytningen er ikke blevet mindre, den private skalten og valten med produktionsapparatet eksisterer fortsat, monopoliseringen skrider stadig raskere fremad, og udenlandske monopoler behersker en stadig større del af dansk erhvervsliv.

»Velfærdsstaten«

Men disse kendsgerninger om dansk kapitalisme skjules i en tåge af letfængelige slagord om »velfærdsstat«, sikre tider osv. Og i arbejderbevægelsen, i arbejderklassen, udbredes denne tåge af socialdemokraterne. Arbejderklassen mister sit socialistiske perspektiv, klassekampen hæmmes, og monopolerne får frit spil i deres bestræbelser på at splitte arbejderklassen og samtidig skræmme andre dele af det arbejdende folk. Dernæst lader monopolerne staten betale en række af de sociale almisser, som skal virke med til at berolige arbejderklassen, de lader staten betale oprustningen, og ligeledes lader de staten betale offentlige byggerier, anlægsarbejder og andet, som monopolerne får i licens og tjener tykt på.

Staten må for at dække disse udgifter udskrive store skatter, indføre omsætningsafgift og lign., og de samme monopoler, som manøvrerer med statens udgifter, angriber i deres presse og propaganda de høje skatter og udråber al statsligt, som er upopulært, som den skinbarligste socialisme!

Dette dobbeltspil spilles med socialdemokraterne som marionetter. Og midt i denne forvirringens jungle drives store dele af det arbejdende folk uden for den egentlige arbejderklasse stadigt mere til højre, overbeviste om, at kun en formindskelse af statens indflydelse kan give dem tryghed i deres egen lille forstadshave! Småborgeren hylder det private initiativ, som monopolerne dag for dag, ja, time for time berøver ham gennem den hastigt fremadskridende monopolisering. Og en ikke-eksisterende socialisme gøres til syndebuk.

Denne komplicerede situation, som folketingsvalget var et nyt udtryk for, viser, at højredrejningen i dansk politik, som har været uafbrudt siden 1945, fortsætter i raskere tempo. Baggrunden er økonomisk konjunkturerne og monopolernes manøvrer under disse konjunkturer, mens det politiske ansvar hviler på socialdemokratiet, som har dækket monopolernes manøvrer gennem alle årene. Den socialdemokratiske reformisme har skabt perspektivløshed, illusioner og svigtende politisk interesse i arbejderklassen. Under disse betingelser kan arbejderklassens enhed kun bygges op gennem en genskabelse af arbejdernes klassebevidsthed — og vejen frem er klar:

Kommunistisk arbejderpolitik

Der må genskabes et kommunistisk parti, der — idet det forbander alle taktiske fiduser — på et klart grundlag formår at sætte sig i spidsen for selv den mindste bevægelse på arbejdspladserne. Det må klargøre, hvem der er fjenden, og hvorledes denne fjende arbejder. Forståelsen for, at Danmarks rigdomme ejes af de få, mens de mange kun har deres arbejdskraft at sælge, må trænge tilbunds.

Men samtidig med, at fjenden pejles, må reformismen skånselsløst bekæmpes. De dagsaktuelle kampe på arbejdspladserne må uophørligt kombineres med en afsløring af reformisternes manøvrer, og monopolernes og reformisternes forsøg på at standse arbejderenheden, der vokser i kamp, med en fem-øre må afsløres og erstattes af en stadigt fornyet sammenkædning af de dagsaktuelle krav med et utvetydigt antimonopolistisk perspektiv. Isoleres den dagsaktuelle kamp til tilfredshed med øjeblikkelige resultater, styrkes reformismen, og illusionerne gror endnu mere fast. Forbindes det dagsaktuelle imidlertid med en langsigtet kamp mod monopolerne, da vil det lykkes både at styrke klassebevidstheden, bringe monopolerne i defensiven og trænge reformisterne tilbage.

En forældet fagbevægelse

I dagens Danmark kvæles alle tilløb til antimonopolistisk samling af socialdemokraterne gennem deres kontrol med fagbevægelsen. Fagbevægelsens opbygning sikrer reformisterne denne kontrol, og opdelingen af fagbevægelsen efter faglige linier giver reformisterne muligheder for at spille én gruppe arbejdere op mod den anden. Opdelingen på arbejdspladserne i et utal af faglige grupper giver reformisterne muligheder for allehånde splittelsesmanøvrer, støttende sig til det faglige juristeri.

Skal enheden skabes fra neden, må nye organisatoriske perspektiver bringes frem til debat. Knudepunkterne for en arbejderenhed på et principielt anti-monopolistisk, anti-reformistisk grundlag findes på de stadig større virksomheder, som

er et resultat af den fremadskridende monopolisering. Jo større virksomhederne er, desto mere hæmmende virker den forældede faglige inddeling i LO.

Arbejdernes aktionskomiteer

Når mulighederne for aktioner mod monopolerne dukker op, må kommunister, der befinder sig på et klart klassegrundlag, virke for og gå i spidsen for — på tværs af de eksisterende fagligt inddelte organisationer — skabelsen af aktionskomiteer ikke alene på hele virksomheden, men også fra afdeling til afdeling. Disse komiteer må vælges af alle arbejdere uden hensyn til deres faglige tilhørsforhold; muligvis kunne tillidsmandssystemet omformes til denne form for arbejdernes kollektive aktionsenhed.

Sådanne komiteer er fagligt og politisk bevægelige, de er nær de arbejdere, der har valgt dem, og følgelig må enhver form for betalte funktionærer bandlyses. Samtidig kan virksomhedskomiteerne blive udgangspunktet for kravet om en organisatorisk omlægning af fagbevægelsen fra den nuværende fagstruktur til regulære industriforbund.

Komiteernes grundlag

Kommunisterne må virke for, at komiteernes grundlag bliver kamp mod monopolerne, kampen mod reformisme og opportunisme af enhver afskygning og kampen for at udvikle arbejdernes klassebevidsthed. Hellere ingen komité i en periode end blot ét råddent kompromis med reformisterne. Det gælder ikke om at skræve over kløfter, men om at forene på et principielt grundlag.

Det er vel næppe nøvendigt at fremhæve, at denne skitse til kamporganisationer for arbejderne intet har tilfælles med Danmarks kommunistiske Partis og Socialistisk Folkepartis forslag om »bedriftsråd« og »industrielt demokrati«. Komiteerne må være kamporganisationer, de skal ikke bindes af bestemmelser i nogen overenskomst, og de skal ikke som »bedriftsrådene« oprettes i en tragikomisk tillid til, at arbejderne kan eller skal dele magten med arbejdsgiverne. Deres formål er ikke at så illusioner om kapitalismen, men at bekæmpe den!

Komiteernes rolle

Gennem skabelsen af kamporganer for arbejderne midt i produktionen, gennem kamp mod monopoler og reformistisk og anden svigten af klassekampen kan enheden bygges op fra neden; men et sådant arbejde kræver tålmodighed, sejghed, politisk propaganda og opdragelse, bestandig oplysning, tusinder af diskusioner, og gennem handling skal enheden bestå sin prøve; sejre og nederlag skal skabe baggrunden for en stadig styrkelse og konsolidering af enheden ud fra stadig nye og bedre udgangspunkter.

Komiteerne må skabes som frie og uafhængige organer, uden for de eksisterende overenskomster, og ved siden af og imod den reformistisk dominerede fagbevægelse med dens laugsmæssige inddeling. Ideologisk må kommunister på baggrund af en sikker forståelse af samfundets karakter og det socialistiske perspektiv virke for, at arbejdernes kampe højner arbejderklassens selvtillid og øger forståelsen for, at monopolerne er hæmmende og overflødige, og at arbejderklassen selv er moden til at tage styret i hånd — kun gennem et sådant enhedsarbejde kan det politiske højresving erstattes af en vigende monopolkapitalisme.

Det endelige sigte må altid være klart: Monopolernes tilintetgørelse.

Kinas a-bombe

(fortsat fra forsiden)

fælde vist, at gangsterens besiddelse af farlige våben er en trussel mod menneskeheden. I kampen mod socialismen er det ikke kommunisterne, men de »ansvarlige« i imperialismens hovedland, der vælger våbnene; socialismen må derfor være forberedt på det værst tænkelige.

Truslen mod Kina

Udviklingen af et kinesisk atomforsvar må ses i dette lys — og man forstår de kinesiske bestræbelser endnu bedre, når man erindrer sig, at den sovjetiske regering umiddelbart før august-krisen omkring Vietnam erklærede, at den ikke i alle tilfælde agtede at støtte Kina. Den Kinesiske Folkerepublik trues fra Sydkorea til Sydvietnam af en amerikansk opmarch, som er udrustet med de mest moderne våben. At satse på en tvivlsom sovjetisk hjælp i denne situation vil ikke blot betyde nationalt selvmord, men det vil desuden virke som en invitation til amerikansk imperialisme — og en amerikansk æventyrpolitik over for Kina vil bringe atomkrigen nærmere.

En kinesisk prøvesprængning er en positiv modvægt mod amerikansk atomoprustning og krigspolitik; den er et mindre onde i forhold til atomkrigens ragnarok, og den vil kaste koldt vand i blodet på de politikere i det Hvide Hus, som spiller hasard med menneskehedens skæbne.

Forbud mod atomvåben

En kinesisk prøvesprængning erindrer om utallige — ikke mindst kinesiske — forslag om forbud mod kernevåben, mod produktionen, oplagringen og prøvesprængningen af dem. Rettes kampen mod atomfaren mod dette mål frem for belejringer af stormagtsambassader uden skelnen mellem venner og fjender, da vil atomtruslen vitterligt kunne formindskes.

Kampen for et forbud mod atomvåben er og bliver ensidig; den har ingen mening, hvis den rettes mod våbnene — den har kun mening, hvis den tager form af en kamp mod de amerikanske monopoler og deres regering for at tvinge USA til at standse produktionen, oplagringen og afprøvningen af kernevåben. Det er den amerikanske regering, som siden eksperimentet med det japanske folk i 1945, har dækket sin verdensomspændende aggressive politik med et voksende lager af kernevåben. En kinesisk atombombe gør det vanskeligere for de amerikanske imperialister at udløse ragnarok.

Vi havde gerne set, at folkene allerede nu havde tilkæmpet sig et atomforbud, så at en kinesisk atombombe var overflødig. Men politik er ikke ønskedrømme eller magiske besværgelser. *Benito Scocozza.*

Cubakrisen - to år efter

Det er i denne måned to år siden, at USA gennem sin Cuba-blokade og sin trussel om invasion fremkaldte en storm af protester fra hele verden og en bølge af solidaritetstilkendegivelser til det cubanske folk. Cubas folk afværgede gennem egen indsats og med denne støtte en krig, men freden i det Caraibiske Hav blev ikke vundet, og den er stadig ikke vundet. Årvågenhed er stadig nødvendig — både mod den amerikanske imperialismes aggressionspolitik og mod den kapitulationspolitik fra Hrustjovs side, der for alvor indledtes med begivenhederne omkring Cuba.

Atmosfæren blev »renset«

»Cuba-krisen« og dens »løsning« gav afdøde præsident Kennedy beviset for, at Hrustjov var slået ind på kapitulationens vej, den vej til »fredelig evolution« bort fra socialismen, som John Foster Dulles havde talt om som en synlig mulighed.

I et af sine »budskaber« (27. oktober 1962) til Kennedy meddelte Hrustjov, på hvilket område han var villig til at tage det næste skridt ad kapitulationens vej og bad om bistand fra den amerikanske regering til at føre folkene bag lyset. Han skrev (her som i det følgende citeret efter »Fakta om Sovjetunionen«, nr. 44, 1962):

»Det ville vække den største glæde blandt alle nationer, om vi kunne erklære os enige om radikalt at bilægge den opståede konflikt. Jeg tillægger en sådan overenskomst stor betydning, idet den kan tjene som en god begyndelse og blandt andet lette arbejdet for en overenskomst om forbud mod kernevåbenforsøg.«

For at der ingen tvivl skulle være om, at dette betød sovjetisk tilsagn om at opgive alle hidtil fastslåede principper i forbindelse med forbud mod kernevåbenforsøg tilføjede Hrustjov:

»... glæde (menneskeheden) også med nyheden om, at der er opnået en aftale om standsning af kernevåbenforsøgene, og at *atmosfæren* altså ikke længere bliver forurenet.«

USA var ikke sen til at følge opfordringen, og resultatet blev Moskva-traktaten, der forbød kernevåbenforsøg undtagen på det ene område, under jorden, hvor USA havde militær fordel af at fortsætte dem. Atmosfæren blev »renset« — Kennedy vidste, hvor han havde Hrustjov.

Stopper for kapitulationen

Hrustjov fik imidlertid ikke det cubanske folk til at tage sin del af skammen over kapitulationspolitikken. Den »radikale« bilæggelse af konflikten omkring Cuba, som han foreslog Kennedy, blev ikke til noget. Ingen kunne hindre ham i at fjerne raketterne på den mest ydmygende måde, og ingen kunne hindre ham i at trygle de amerikanske imperialister (»Jeg beder Dem, hr. præsident ...«) om ikke mere at overflyve cubansk territorium — og ingen kunne tvinge ham til at tale, da bønnen ikke blev hørt.

Det cubanske folk kunne imidlertid hindre ham i forsøget på i samråd med Kennedy at undergrave Cubas suverænitet. Cuba satte ved sin værdige optræden en stopper for kapitulationspolitikken og hindrede et München i det Caraibiske Hav.

Hvad ville Hrustjov?

Hrustjov foreslog i sit brev til Kennedy den 27. oktober følgende:

Sovjetunionen fjerner de »midler« fra Cuba, som Kennedy anså for »offensive« og vil i FN meddele sin forpligtelse hertil. Til gengæld fjerner USA sine tilsvarende »midler« fra Tyrkiet. »Derefter«, hedder det i brevet, »vil tillidsmænd fra FNs sikkerhedsråd på stedet kunne kontrollere opfyldelsen af forpligtelserne.«

Hrustjov, der fremsatte dette forslag uden at have drøftet det med Cubas regering, skriver videre, at det vil være »det bedste«, om disse tillidsmænd »nyder tillid« i de berørte lande, men tilføjer: »Jeg tror, det næppe vil volde vanskeligheder at udvælge sådanne mennesker, som nyder tillid og respekt hos alle interesserede parter.«

Dagen efter dette tilbud om inspektion i et andet land skriver Hrustjov endnu et brev til Kennedy. Her er al tale om Tyrkiet forstummet og er erstattet af forsikringer som denne:

»Jeg ser med agtelse og tillid på Deres erklæring ... at der ikke vil blive foretaget angreb mod Cuba,« og Hrustjov fortsætter:

»Som jeg allerede meddelte Dem i mit brev af 27. oktober, er vi enige med Dem i at træffe aftale om, at FN-repræsentanter kunne overbevise sig om demonteringen af disse midler.«

Cuba var imidlertid *ikke* enig med d'herrer Hrustjov og Kennedy!

Cuba sagde nej!

Cuba svarede på Kennedys forsikringer med at minde om, at slige smukke ord også var blevet udtalt før invasionen i Gironbugten, og med at opstille sine fem krav, hvis

Hurra for nederlaget!

Valget i Chile gav ikke den af revisionisterne ventede sejr for den chilensiske folkefronts venstre-socialistiske kandidat. Selv om Allende ikke er kommunist, og selv om hans sejr ikke ville have ført Chile til socialismen, beklager vi alligevel, at han ikke blev valgt. Man ville også have ventet, at Chiles folkefronts-folk selv ville have beklaget det. Men nej, det viser sig tværtimod efter deres opfattelse nærmest at være en fordel, at reaktionen gik af med sejren. »Land og Folk« bragte den 30. september en vurdering af valget fra generalsekretæren for Chiles revisionistisk ledede kommunistiske parti. Det hedder heri bl. a. (fremhævelsen er vores):

»Efter valget er meget afklaret, og mange er blevet klogere. En million stemmer til Chiles folkefront betyder en stærk folkefront, *der ikke bliver bebyrdet med den vanskelige opgave, det vil blive at regere Chile i de kommende år*, men som tværtimod ustandseligt kan være i offensiven over for Freis vaklende reformprogram og hans samarbejde med udenlandske monopoler.«

opfyldelse er nødvendig, hvis ikke disse forsikringer skal være tomme ord!

De blev ikke opfyldt.

Fidel Castro svarede med følgende ord på forslaget om inspektion:

»Jeg ved, at den såkaldte inspektion er et nyt forsøg på at ydmyge vort land. Derfor kan vi ikke acceptere den.«

Han erklærede i sin TV-tale den 1. november 1962 bl. a,:

»Vejen til fred er ikke vejen over ofring af folkets rettigheder og krænkelse af dets rettigheder, thi det er netop den vej, der fører til krig.«

»Vejen til den sidste verdenskrig var den vej, ad hvilken den tyske imperialistiske annektering af Østrig og sønderlemmelsen af Tjekkoslovakiet blev tolereret.«

»Cuba er ikke Østrig, det er heller ikke Tjekkoslovakiets Sudeterland; det er heller ikke Congo.«

På den amerikanske kvindekongres i Havana i januar 1963 uddybede Castro sine betragtninger:

»De der mener, at dette [inspektion] er acceptabelt, mener også, at hvis de [imperialisterne] går i land, bør der ikke affyres et eneste skud imod dem, thi det er, hvad en sådan tankegang fører til ... Heller ikke dette kan man vente af os; hvad fjenden altid må vente, hver gang han angriber os, er kamp, ikke overgivelse ...

Thi at gøre modstand mod aggression er at kæmpe for fred. At give efter for aggressorer er vejen til krig, til folkenes slavebinding. Ved at forsvare vores suverænitet og vore rettigheder, forsvarer vi freden.«

☆

Der er gået to år siden »Cubakrisen«. USA har ikke opgivet at knægte det første socialistiske land på »sin« halvkugle. Cuba har ikke ændret en tøddel ved sin klare revolutionære holdning og er stadig parat til at imødegå ethvert angreb. Hrustjov er med Moskva-aftalen, omkring Congo og Vietnam og meget andet gået videre ad den forsmædelige kapitulationens vej.

Kampen mellem de to holdninger fortsætter. Cuba vandt for to år siden. Cubas vej har vundet flere og flere tilhængere i de to år. Cubas vej vil også fremover vise sig at være den rette. *ga-*

Noter fra en Kina-rejse

I august 1964 besøgte Tove og Gotfred Appel og Lone og Benito Scocozza den Kinesiske Folkerepublik. »KOMMUNISTISK ORIENTERING« bringer i dette og følgende numre en række indtryk fra besøget.

Socialismen forsvares

Det politiske hovedindtryk fra en rejse i Kina umiddelbart før 15-årsdagen er den alvor og ildhu, hvormed Kinas kommunistiske Parti og hele det kinesiske folk forsvarer de socialistiske landvindinger og opdrager den nye generation til at føre revolutionen igennem til enden.

Kina har draget konsekvensen af den moderne revisionismes hærgende virkning i Jugoslavien, Sovjetunionen og andre socialistiske lande og er fast besluttet på, at klassekampen skal føres igennem til proletariatets endelige sejr — ikke blot på det økonomiske område, men også politisk, ideologisk og kulturelt.

Kina sørger for, at anden og tredje generation af kommunister ikke — sådan som imperialisterne håber det, og som det er sket andre steder — degenererer og glemmer, at de er revolutionære. Gennem den socialistiske opdragelsesbevægelse fastholdes mindet om fortidens feudale og kapitalistiske undertrykkelse og viljen til at forsvare kampens og opbygningens frugter. Kina hindrer ved en målbevidst politisk og ideologisk selvopdragelse revisionistisk og anden borgerlig udskriden og opgiven på halvvejen. Revolutionen går videre!

ga-

Den sandede jords folkekommune

»Den sandede jords folkekommune» organiseredes 1958 gennem en sammenslutning af en række kollektivbrug i Pekings omegn, hvorved lokaladministrationen og produktionen samledes under kommunens valgte ledelse. Kommunen har 28.000 medlemmer (6.500 familier). Af de 28.000 deltager 11.000 i det daglige arbejde. Jorden er dårlig, og den kan kun kaste af sig ved hjælp af overrisling; hovedproduktet er grøntsager. Efter kommunens dannelse oprettedes reparationsværksteder, teglovne, kemisk gødningsværksted o. a.

Før 1949 ejedes 70 pct. af jorden af godsejere, mens godsejere og rige bønder kun udgjorde 7 pct. af befolkningen i området. Med kommunens skabelse i 1958 skabtes forudsætningerne for en storstilet indsats mod enten tørke eller oversvømmelser; 1959 ramtes kommunen af store oversvømmelser, men det lykkedes kommunen at organisere bygningen af 10 hovedkanaler og 80 mindre kanaler; på en uge var vandet ledet bort.

1960—61 ramtes kommunen af 200 dages tørke; da overrislingen foregår med grundvand, måtte kommunen skaffe sig kraftige pumper; i året 1964 nåede kommunen op over 600 elektriske pumper. Sandflugten, som undertiden ødelægger store arealer, er blevet bekæmpet gennem plantningen af over 3 mill. træer.

Fra 1958 til 1963 steg produktionen af grøntsager fra 40 mill. kg til 79 mill.; da markedet i år svømmer over af billige grøntsager, har kommunen besluttet at reducere grøntsagsarealet og anvende områder til andet.

Bøndernes indkomster var fra 1958 til 1963 steget med over 20 pct., og for ikke at fortabe os i vanskeligt omregnelige løn- og naturaliesatser, kan bøndernes levestandard bedst illustreres ved, at kommunemedlemmerne i året 1964 købte 4000 radioer, 3000 cykler, byggede 3000 nye étfamiliehuse, mens 3200 familier satte penge i sparekassen. Analfabetismen, der i 1949 var på 80 pct., er udryddet.

De ledende, valgte funktionærer i kommunen fortalte endelig, at de skulle arbejde halvdelen af tiden i markerne. På den måde ønskede man at undgå bureaukrati, regereri og manglende kontakt med de arbejdende bønder.

sco.

Fornuft contra galskab?

Valgkampen raser i USA. Den »sensationelle og meningsløse duel mellem de to borgerlige partier«, som Lenin kaldte den, er i fuld gang, og som altid har valget til hovedformål at bedrage det amerikanske — og også andre landes — folk.

Wall Street vinder

Det er sandt, at Goldwater åbenlyst fremtræder som den »kolde krigs« ridder, mens Johnson vifter med fredsbedragets palmegrene; men det er endnu mere sandt, at der ingen reel forskel er på de to partiers programmer.

Det er sandt, at de to hovedpersoners voldsomme ordkamp også genspejler modsætningerne blandt de amerikanske monopoler; men det er endnu mere sandt, at enhver amerikansk regering og enhver amerikansk præsident fører en politik, der er i den amerikanske storkapitals samlede interesse. De kan ingen anden politik føre i USA af i dag.

Wall Street bestemmer, hvad enten Johnson eller Goldwater bliver valgt til USAs præsident for de næste fire år. Wall Street vinder under alle omstændigheder valget.

Oprustning og aggression

Johnsons demokrater lover i valgprogrammet at »fortsætte vore strategiske kernestyrkers overvældende overlegenhed« og »yderligere styrke vor kraft ... til at bekæmpe undergravningsvirksomhed.« Republikanerne går ind for at »opretholde en overlegen, ikke blot lige militær evne ... overlegen i alle dens våben.«

Johnson vil »fremskynde den dag«, hvor de »indespærrede folk, der lever under kommunismen« kan »opnå fuld frihed og selvbestemmelse«. Goldwater lover sine vælgere at følge »en kurs, der fører til endelig befrielse af de kommunistisk-dominerede nationer i Østeuropa, Asien og Latinamerika.«

Demokraterne forpligter sig i deres program til »usvigeligt at overholde vore forpligtelser over for friheden fra Berlin til Sydvietnam«. Republikanerne vil tage hårdt på »alle kommunister, der nu støtter eller har planer om at støtte guerilla- og undergravningsvirksomhed« og vil gå i aktion for »på afgørende måde at sikre sejren i Sydvietnam.«

Johnson vil styrke »partnerskabet« mellem USA og Vesteuropa og bygge fastere på »NATO-traktatens sikre grundlag«. Goldwater mener, at NATO bør »gives nyt liv«, og han vil føre andre militærblokke tilbage til »førstepladsen i udenrigspolitisk planlægning«.

Begge parter går ind for »loven om borgerrettigheder« samtidig med at de vil fortsætte den voldelige kamp mod negrenes krav om fuld ligeberettigelse.

Goldwater en prøveballon?

Er der således ingen forskel på de to partiers program omkring de altafgørende politiske problemer, er det alligevel værd at bemærke, at republikanerne har valgt den rabiate Goldwater som deres kandidat.

Walter Lippmann antydede allerede i maj sidste år, hvad meningen hermed kunne være. Han skrev: »Man kunne lige så godt foretage en prøve engang ... tage kampen og se, hvad landet ønsker«. Det er ikke tilfældigt, at flere amerikanske aviser betragter Goldwater som en »prøveballon«. Amerikanske monopolgrupper forsøger bevidst at skabe en atmosfære, der vil tvinge den amerikanske regering til mere åbenlyst at føre en hensynsløs og reaktionær inden- og udenrigspolitik.

Hverken Johnsons fredstale, der dækker over den forstærkede »specialkrig« i Sydvietnam, aggressionen mod Laos og Nordvietnam og den fortsatte oprustning, eller Goldwaters mere direkte trusler om den hårde hånds politik mod alle, der kæmper for deres frihed og selvstændighed, kan hjælpe USA ud af sin voksende isolation og sine stigende vanskeligheder.

Valgfarcen vil, hvor meget end de moderne revisionister forsøger at renvaske de monopolgrupper, der nu har magten, og at beskrive dem som »fornuftige« og »fredselskende«, kun yderligere afsløre den amerikanske imperialisme og vække folkene til kamp imod den.

**

Opium for folket

»Pravda« — organ for Sovjetunionens kommunistisk Partis centralkomité — beskyldte i en artikel den 13. september i år Kina for at være verdens største producent af opium og for ulovlig narkotikahandel til umådelige summer. Historien blev naturligvis omgående tilbagevist fra kinesisk side som det opspind, den er.

»Pravda«s Tokio-korrespondent V. Ovtjinnikov kan bl. a. fortælle, at Kina hvert år producerer 800 tons opium, og at »de kinesiske ledere« årligt tjener 500 millioner dollars i fri valuta ved ulovlig narkotikahandel, fortrinsvis gennem Hongkong. Han opgiver som sine »mest pålidelige kilder« en japansk embedsmand og et Hongkong-ugeblad, der samarbejder med Chiang Kai-shek!

Siden den Kinesiske Folkerepublik blev grundlagt, har USA adskillige gange forsøgt sig med historier om ulovlig kinesisk narkotikahandel bl. a. til »financiering af politisk aktivitet« i andre lande. Kina har kraftigt dementeret disse påstande og har påpeget, at al fremstilling, salg og ikke-medicinsk brug af narkotika er strengt forbudt i Kina.

Pudsigt nok protesterede den sovjetiske delegerede i FNs narkotikakommission så sent som den 8. maj 1963 mod sådanne amerikanske skriverier og betegnede dem som »falske og urimelige anklager med rent politiske formål«.

Nu har »Pravda« givet historien et opkog og krydret den med den spændende »oplysning«, at Kina gennem denne »narkotikahandel« financierer partier og grupper i andre lande, der deler dets synspunkter i den internationale debat.

Tør man håbe, at bunden hermed er nået i Moskvas antikinesiske kampagne?

T.

Et kapitalistisk parti

Til fornøjelse for dem, der måtte mene, at der står noget afgørende på spil ved det engelske parlamentsvalg, gengives her en kort og rammende vurdering af det engelske arbejderparti, skrevet af den engelske marxist Jack Angel i augustnummeret af »Vanguard«, der ud-

VANGUARD

gives af den engelske »Komité til overvindelsen af revisionismen, for kommunistisk enhed«:

»Gennem de sidste 100 år har de britiske imperialister skrabet enorme super-profitter sammen fra udbytningen af kolonierne, og de brugte noget af deres rigdom til at købe arbejderne og give dem indrømmelser. Dette førte til reformismens ubestridt førende stilling i arbejderbevægelsen, med det Britiske Arbejderparti som reformismens klassiske parti. I en meget lang periode har der været relativ stabilitet i Storbritannien; ingen regerende klasse har nogensinde været bedre forskanset. Kapitalisterne har evnet at få arbejderne til at identificere sig med deres klassefjende, at få arbejderne til at tænke i baner som »vort fædreland« og til at slutte op bag kapitalistklassen. Det parlamentariske show, to-parti skyggeboksningen og de to partiers identiske udenrigs- og forsvarspolitik er alle en manifestation af denne identifikation.

Dertil kommer, at arbejderpartiet, selvom dets ledere kalder sig socialister, er et ægte kapitalistisk parti. Det er det vigtigste instrument for borgerskabet til at kontrollere proletariatet og pacificere det. I sin konsekvens er arbejderpartiet et våben for det bestående. Det er dets funktion, og arbejderpartiets ledere virker således som borgerskabets agenter i proletariatets rækker. De kan ikke handle på anden måde, og de vil aldrig handle anderledes.«

Sovjetvåben mod Kina

Den indiske forsvarsminister Chavan erklærede den 21. september i det indiske parlament, at naturligvis kan de våben, Indien får fra Sovjetunionen, bruges mod Kina. »Hvorfor tager vi ellers imod dem?« spurgte han.

Den sovjetiske militære bistand til Indien omfatter efter de sidste aftaler en ny fabrik til fremstilling af MIG-jagere, et vist antal MIG-21 og tilhørende udrustning til 3 jagereskadriller, et vist antal lette tanks med tilhørende udrustning og 20 MI-4 helikoptere.

Ifølge indiske pressemeddelelser er den sovjetiske våbenhjælp til Indien efter de sidste aftaler større end den amerikanske.

LÆNGE LEVE LENINISMEN

1870

1960

Et hovedværk i moderne marxistisk-leninistisk litteratur!

Det mest citerede værk i den internationale debat i den kommunistiske bevægelse!

Et afgørende skrift i bekæmpelsen af den moderne revisionisme.

kr. 14.50 . 112 s. **Deres boghandler skaffer den** Forlaget Futura

HAMMER 04 18 00

Bestyrelsen for "KOMMUNISTISK ARBEJDSKREDS" udtaler den 18. oktober 1964 i anledning af den første kinesiske prøvesprængning:

E N S T Y R K E L S E A F F R E D E N !

Den Kinesiske Folkerepublik har foretaget sin første afprøvning af en atombombe. Kina har dermed taget endnu et skridt fremad i sin tekniske udvikling og har styrket sit nationale forsvar.

I fuld overensstemmelse med sin hidtidige atompolitik har den kinesiske regering erklæret, at Kina aldrig vil være den første til at bruge kernevåben. Samtidigt har den gentaget sit forslag om indkaldelse af en konference for alle lande i verden til drøftelse og vedtagelse af et almindeligt og totalt forbud mod kernevåben.

Vi er absolut og uforsonligt modstandere af kernevåben, såvel af prøvesprængninger som af krigsanvendelse af dem. Vi er modstandere af den imperialistiske kerneafpresningspolitik. Men kernevåben og kernevåben er to ting. Når Kina i dag er tvunget til at udvikle sit kernevåben, skyldes det den konstante amerikanske trussel om at udløse en kernekrig og den amerikanske imperialismes forsøg på ved hjælp af sit kernevåben at kue de lande, der nægter at give sig ind under dens herredømme. Ansvaret for, at der findes kernevåben i verden i dag, og ansvaret for samtlige prøvesprængninger og deres virkninger må ensidigt placeres hos imperialisterne.

Kernevåben i imperialisternes hænder er et middel til undertrykkelse, dominering og krig. Kernevåben i socialistiske landes hænder er et middel til at modstå truslen om denne undertrykkelse, dominering og krig. Kernevåben i Kinas hænder vil være stærkt medvirkende til at rykke den dag nærmere, hvor imperialisterne kan tvinges til at gå med til forbud mod kernevåben. Det vil være stærkt medvirkende til at forhindre en kernekrigs udbrud.

Vi hilser Kinas styrkelse af sit nationale forsvar, der er en styrkelse af de kæmpende folks samlede forsvar mod imperialisme og gammel og ny kolonialisme.

Vi opfordrer alle til klart at skelne mellem fjenden, der ønsker at kue folkene og at udløse en krig, og de fredselskende kræfter, der aktivt bekæmper fjenden.

Vi vender os mod ethvert forsøg på at udnytte Kinas atomforsøg til en forstærkelse af den imperialistiske kerneoprustning, og vi advarer indtrængende mod ethvert forsøg fra de moderne revisionisters side på gennem borgerlig "objektivitet" i spørgsmålet om spredning af kernevåben at svække den samlede fredsfront og splitte rækkerne i kampen mod imperialisternes kernekrigstrusler.

Det drejer sig ikke om, hvor mange lande, der har kernevåben, men om, h v i l k e lande, der har kernevåben.

Kina som atommagt er en inspiration for og en uhyre styrkelse af folkenes kamp mod imperialismen, først og fremmest mod den amerikanske imperialisme. Det giver folkene ny tillid til egne kræfter. Det understreger, at det er muligt for de befriede og endnu kæmpende folk og nationer at afvise imperialismens kerneafpresning og vinde sejr i kampen for kernevåbnenes fuldstændige afskaffelse og sikring af verdensfred.

Bestyrelsen for
KOMMUNISTISK ARBEJDSKREDS

Een ting kan imidlertid siges allerede i dag. Før eller senere - om det sker under Brezjnjenvs og Kosygins ledelse eller under helt andre - vil Sovjetunionens kommunister og hele det arbejdende folk kræve besked. Det lykkedes Hrustjov at undgå den nødvendige selvkritik i SUKPs top og i hele partiet efter Stalins død, og det kan måske lykkes endnu engang at lægge hele skylden for den førte politik og dens følger på en enkelt mand. Men for hver gang, det lykkes, rykker den dag nærmere, hvor der må skaffes klarhed.

Sovjetunionens kommunistiske Partis ledelse, hele det sovjetiske parti - og med den alle de partiledere og alle de partier verden over, der i nydogmatisk følgagtighed bøjede sig for Hrustjov - må en skønne dag udfolde den uforbeholdne, tilbundsgående og intet levnende selvkritik, der alene kan kaste lys over årsagerne til godtagelsen af Stalins fejltagelser og af Hrustjovs udnyttelse af den til at undergrave det sovjetiske folks dyrekøbte landvindinger i socialistisk revolution og opbygning og til at føre så mange partier ud i revisionismens hængedynd.

Det kan måske lykkes endnu engang, men på et eller andet tidspunkt bliver alle revisionister i verden nødt til at indrømme deres medansvar. De har medansvar for den førte politik, de har ansvar over for deres partier og deres folk. De må erkende det. De må ærligt og oprigtigt analysere fortidens fejl og mangler - så vel som dens resultater og sejre - thi kun derved kan partierne og folkene lære deres nutid at kende og planlægge deres fremtid.

Herom er Hrustjovs fald et varsel. Det er ikke gjort ved at afsætte Hrustjov, og det er ikke gjort ved enten at prøve at "glemme" ham eller ved alene at give ham skylden.

Gotfred Appel.

Tillæg til KOMMUNISTISK ORIENTERING, nr. 8, oktober 1964

H R U S T J O V S F A L D

Den moderne revisionismes førstemand, N.S. Hrustjov, er sat fra styret. Den mand, der mere end nogen anden enkeltperson har ansvaret for den skade, der i den sidste halve snes år er tilføjet Sovjetunionen, den socialistiske lejr og hele den kommunistiske verdensbevægelse, er forsvundet fra arenaen. Han blev uden varsel styrtet af sine nærmeste.

Hvorfor kom Hrustjov til magten i Sovjetunionens kommunistiske Parti og den sovjetiske stat ? Hvorfor fulgte SUKP og det sovjetiske folk ham i hans borgerliggørelse af samfundet, i hans opgivelse af den socialistiske revolutions videreførelse, af klassekampen på det økonomiske, politiske og ideologiske område, i hans kapitulation over for den amerikanske imperialisme, i hans stormagtschauvinisme i den socialistiske lejr, i hans krænkelse af den proletariske internationalismes elementæreste principper ? Svarene på disse spørgsmål kan kun gives efter langvarige og grundige historiske studier.

Hvorfor blev Hrustjov udstødt den 15. oktober ? Betyder det, at SUKP nu vil opgive planen om at splitte den socialistiske lejr og den kommunistiske verdensbevægelse og vende tilbage til marxismen-leninismens faste grund ? Betyder det, at endnu mere revisionistiske kredse har tilrevet sig ledelsen? Eller betyder det blot, at den øvrige ledelse i SUKP har følt sig trådt over tæerne af en egensindig førstesekretær, eller at de anså hans omstridte person for n u at udgøre en hindring for gennemførelsen af netop den politik, som han havde været drivkraften i ? Kun fremtiden vil vise det.

Her tre dage efter Hrustjovs fald kan blot konstateres

for det første, at den måde, han blev afsat på, var helt i Hrustjovs egen ånd af total hensynsløshed over for broderpartierne, mens de spirende angreb på ham for "persondyrkelse" minder alt for meget om de usaglige og demagogiske angreb på enkeltpersonen Stalin, der var Hrustjovs egen løftestang i anslaget mod de socialistiske grundsætninger,

for det andet, at Hrustjovs revisionisme udvikledes gradvis gennem en halv snes år, og at en tilbagevenden til proletariatets diktatur i Sovjetunionen, til en socialistisk stats udenrigspolitik, til planøkonomi, til genrejsning af den kollektive økonomi i landbruget nødvendigvis må og vil blive en langvarig proces.